

flertallets forslag vel fastholder 60 pct. med hensyn til de tiltrædende fordringshaveres antal, men, efterhånden som den tilbudte dækning aftager, lader det nødvendige flertal med hensyn til fordringernes beløb stige fra 60 til 75 pct.

I de særlige undtagelsestilfælde, hvor skifteretten efter § 161 i lovforslaget godkender en akkord med en lavere dækningsprocent end 25, stiger ifølge flertallets forslag den nødvendige tilslutning efter fordringernes beløb med samme antal procent ud over 75, som dækningsprocenten falder under 25.

Både efter flertallets og mindretallets forslag er kravene til størrelsen af det flertal, som udkræves til vedtagelse, afhængige af den tilbudte dækningsprocent. Skal en sådan indbyrdes sammenhæng fastholdes, er flertallets forslag efter justitsministeriets mening mest konsekvent og undgår i videst udstrækning de ulemper, som følger af denne sammenkædning. Da det næppe vil være særligt vanskeligt i praksis at anvende udkastets regel på trods af dens noget tunge sproglige udformning, er denne derfor — med nogle redaktionelle ændringer — optaget i lovforslaget.

Da likvidationsakkord er en af de tre former for tvangsakkord, der nævnes i § 157, har justitsministeriet for at undgå tvivl angivet i lovtækstens stk. 2, nr. 2, hvilke krav til tilslutning der stilles, for at en sådan tvangsakkord kan anses for vedtaget. Har skyldneren i akkorden tilsagt en bestemt mindste dækningsprocent, lægges denne til grund ved beregningen af den nødvendige tilslutning. Er der ikke angivet nogen bestemt procent i akkordforslaget, er der ikke grundlag for at regne med anden dækningsprocent end den mindstedækning, som i almindelighed kræves efter § 161 i lovforslaget, nemlig 25 pct. Den nødvendige tilslutning bliver da 60 pct. for så vidt angår fordringshavernes antal, jfr. § 176, stk. 1, og efter princippet i stk. 2, nr. 2, 75 pct. for så vidt angår fordringernes beløb.

Til kapitel 22.

§§ 178-183 svarer til betækningsudkastets §§ 173-178.

Til §§ 179 og 180.

Bestemmelserne svarer til §§ 174 og 175 i betækningsudkastet.

Efter § 175, nr. 1, i betækningsudkastet er det overladt til skifterettens skøn, om stadfæstelse af en af kreditorerne vedtaget tvangsakkord skal nægtes, fordi der uden for akkorden er tilsagt nogen fordringshaver fordele for at indvirke på afstemningen. I betænkningen s. 253 fremhæves den præventive betydning af en ubetinget regel om nægtelse af stad-

fæstelse som den, der findes i den gældende tvangsakkordlovs § 25, nr. 4, men under hensyn til mulighederne for strafforfølgning finder udvalget det dog ikke nødvendigt at opretholde et ubetinget forbud mod stadfæstelse.

Justitsministeriet finder af de i betænkningen anførte grunde, at tungtvejende hensyn taler for helt at udelukke stadfæstelse af en akkord, når de fordele, som er stillet en vrangvillig fordringshaver i udsigt, hidrører fra skyldneren selv. Var fordelene medtaget i akkorden, skulle stadfæstelse ubetinget nægtes efter § 179, stk. 1, nr. 2, og det bør da ikke gøre nogen forskel, at fordelene er holdt uden for akkorden. Disse tilfælde foreslås derfor henført under den ubetingede nægtelsesregel i § 179. Stammer fordelene derimod fra tredjemand, kan det være tvivlsomt, om de øvrige fordringshavere har mistet noget, og muligvis har skyldneren ikke selv været bekendt med begunstigelsen. I disse tilfælde vil det være rimeligere at overlade bedømmelsen af begunstigelsen til skifteretten, og dette sker ved at henføre begunstigelser tilsagt af tredjemand under reglen i § 180.

Til § 181.

Det her omtalte tilsyn har ikke de beføjelser, som tilsyn, der beskikkes i medfør af § 13, § 24, stk. 2, eller § 168, stk. 2, har.

Til kapitel 23.

§§ 184-195 svarer til betækningsudkastets §§ 179-190.

Til § 185.

Bestemmelsen svarer til § 180 i betækningsudkastet.

I *stk. 1* indeholder forslaget en tilføjelse, hvorefter skifteretten kan bestemme, at krav på omstødelse kan gøres gældende på anden måde end ved et søgsmål, som anlægges af fordringshaverne. Har f. eks. den, mod hvem kravet om omstødelse kan gøres gældende, en fordring på skyldneren, vil det kunne være praktisk, at skyldneren bemyndiges til at gøre kravet på omstødelse gældende til modregning med fordringshaverens krav. Bestemmelsen om, hvorvidt skyldneren kan gøre omstødeleskra- vet gældende, bør træffes af skifteretten, da det må sikres, at omstødelesadgangen tages i betragtning ved fastsættelsen af akkorden. Muligheden for omstødelse bør komme fordringshaverne og ikke skyldneren til gode. Bestrider fordringshaveren, at der består mulighed for omstødelse, må spørgsmålet herom afgøres af de almindelige domstole.